

Občutljiva bralka

SPOŠTOVANO uredništvo. V zadnji številki Javne tribune ste na zadnji strani v fotokroniki objavili tudi sliko nove cerkve v Kosezah. Nič nimam proti, če ujamete v teleobjektiv tudi takšne motive, vseeno pa se mi zdi, da je mnogo bolj perečih stvari, ki bi jih lahko fotografirali in obravnavali. Če se za drugo ne zanimate, na primer, kdaj bo dograditev tega objekta in podobno, se ni treba zanimati niti za okolico. Mogoče bodo tudi kozolci marsikomu prišli prav. Tudi vam. Če ne boste hoteli v cerkev, boste pač pod kozolcem počakali. Kar zadeva okolico — okrog blokov je marsikje še bolj neurejena, kar je huje kakor kmečki kozolec.

Še marsikaj bi lahko napisala, pa naj bo dovolj.

Bralka Tribune, Soseska 6

Počastili smo njihov spomin...

V soboto, 16. 6. je krajevna organizacija ZB terena Milan Majcen in Hinko Smrekar organizirala za svoje člane izlet proti severozahodu naše domovine. Program poti in organizacijo izleta je skrbno pripravila komisija z vodjem tovarišem Stankom Juvanom.

Avtobus je bil napolnjen pred sedmo uro in prijetno razpoloženje je vladalo že pred odhodom.

Najprej smo se ustavili v Begunjah. Na teh okrvavljenih tleh smo ponovno doživljali vso smrtno grozo posurovelih krvnikov, se poklonili spominu žrtev in položili venec na spomenik. Nemo smo zrl na imena žrtev tudi v dolini Drage in obudili njihov spomin z enominutnim molkom. Ko bi le vse cvetje in zelenje, ki ga polagamo ob grobovih in spominskih obeležjih naše dežele moglo preprečiti nasilje in sovražstvo po vsem širnem svetu, potem bi lahko sproščeno zadihali.

Našo pot smo nadaljevali proti Vrbi in obiskali Prešernov dom. Borba velikana — pesnika Prešerna — je tako tesno povezana z NOB, da nam je v njegovi domačiji podzavestno iz srca privrel njegov verz: »Tja bomo našli pot, kjer nje sinovi...« Bili smo tako blizu Breznice, da smo želeli videti Finžgarjevo kajžo. Ta kot znamenitost posebno privlači vsakega obiskovalca.

Prijetne Doslovce je marsikdo prvič obiskal in prepričan sem, da bo po literarnih delih, ki jih je tako od srca pisal mož iz vasi pod Stolum, še raje segel.

Mimo čudovitega Bleda smo se povzpeli na Pokljuko. Tam smo se zastrmeli v umetnino, izdelano v spomin 79 padlim borcem Prešernove brigade. Nenavadno delo umetnika Toneta Svetine nas je do dna prevzelo. To je glasen protest proti vsemu oboroževanju in vojni.

Tovariš Milče nas je povabil v svoje gostišče »Ob tabornem ognju«. Z iskrenostjo in tovarištvom, ki sta vela iz njegovih besed, nas je prevzel in na mah smo si bili blizu. Počutili smo se kot bratje in sestre, kot takrat, ko smo branili našo mater — domovino.

Slovo je bilo težko, vendar je v avtobusu kmalu spet odmevala naša slovenska pesem...

Jožica Zoroja

Nevarno križišče...

Nevarno križišče Celovške, Kumerdejeve in Sojerjeve ulice je zlasti kritično ob koncih jutraj in med 14. in 15. uro. Po Kumerdejevi prihajajo motorna vozila iz Avtohtone in drugih servisov. Pešci pa čakajo na obeh

avtobusnih postajah. Za njih je položaj prav nevaren, saj je to nevarno križišče. Poleg tega je makadamska cesta tako iz Kumerdejeve kakor tudi od PETROLA vsa jamaša, neoskrbovana, da je na nekaterih mestih prehod celo nemogoč. Ali ne bi mogli nekaj kvadratnih metrov tega križišča asfaltirati? Poleg tega pa je tudi desno avtobusno postajališče popolnoma razdrapano!!

Kako je pa tam v mraku ali ponoči, ker je cestna razsvetljava na tem predelu zelo šibka, ni da bi govoril.

To so zares problemi, ki bi se dali z malo dobre volje in z malenkostnimi stroški urediti. Ljubljana ni več provincialno mesto, ampak se veča in širi, z njo pa tudi naraščajoči promet z motornimi vozili! Še nekaj! Po Sojerjevi ulici, ki je asfaltirana in ravna, se pode avtomobili, tovornjaki, motorji in predvsem še mopedi, da kar tekmujejo, kateri bo prvi prihitel na konec ulice. Ljudje se zgražajo nad takim početjem. Pred kratkim je bil žrtev take »avtomobilske dirke« pismonoša, ki ga je avto z nedovoljeno brzino podrl na tla in mu pokvaril kolo. Še dobro, da ni bil telesno poškodovan!

Priporočljivo bi bilo, da bi organi UJV bili neke v bližini Sojerjeve ulice, da bi lahko opazovali te dirke. Lahko bi tudi kaj »pokasirali«! Ob Sojerjevi ulici je otroško igrišče, kjer se zbira vedno od 30 do 50 otrok. Pred zebro stoji prometni znak za zmanjšanje hitrosti, ki pa ga vozniki ne upoštevajo!

Stanko Skočir

Zaskrbljen sem

KOT občan Šiške redno berem vaše glasilo SZDL »Javna tribuna« in sem z vsebino v glavnem zadovoljen. Zadnja številka »Tribune« pa me je zelo presenetila, predvsem zaradi fotografije in podpisa na zadnji strani v rubriki »Fotokronika«, na kateri je posnetek reklamne table podjetja »Varteks«, ki ste jo posneli v Mednem.

Predvsem me zanima, zakaj ste to reklamo označili kot »čudo«. Zanima me tudi, ali so potem vse reklame podjetij »čez Sotlo«, ki jih ni malo, za vas (za druge nisem prepričan) »čudo«?

Živel sem v mnogih krajih in mestih po Jugoslaviji in povsod sem srečal reklame »Gorenja«, »Iskre« in drugih slovenskih podjetij, na katerih je poleg imena podjetja napisan tudi proizvodni asortiman v slovenskem jeziku, ampak ne vem, če je to za prebivalce teh krajev »čudo«.

Morda ste mišljenja, da bo takšen podpis pod fotografijo komu »štimal« prav gotovo da bo, samo komu? Mislim, da ste na tak način omogočili ravnanje tistim, ki komaj čakajo nekaj takega, ker jim je to pač hrana za nacionalistično delovanje in razdor med narodi in narodnostmi in takšnih v Šiški ni malo. Preveč je že nazivov »južnjak« ali pa »cigan«, ki sem jih tudi sam slišal na raznih mestih, poleg tega pa še vaše »čudo«, zaradi katerega sem zelo zaskrbljen in bom vztrajal, da mi pojasnite, kaj ste pravzaprav hoteli s tem.

Če je to za vas »čudo«, potem bi ravno tako lahko uredniki Politike ekspres ali katerega drugega beograjskega časopisa lahko objavili napis na tabli »Zvezni sekretariat za zunanje zadeve« — v slovenščini ali pa v makedonščini in pod tem zapisali, da je tudi to »čudo«. Ali je tak namen lokalnega tiska? Prav gotovo ne. Kaj pa potem?

Boško Peulić
Na Jami 3
Ljubljana

Tovariš Peulić, v svojem pismu nam niste prizanašali s hudimi očitki, zaradi komentarja k sliki Varteksove reklamne table v Mednem nas celo uvrščate v tabor nacionalistov ali vsaj k tistim, ki le-tam dajejo hrano. Ostrina vaših očitkov vsekakor terja odgovor, upajmo samo, da ga boste sprejeli z več razumevanja, predvsem pa z več objektivnosti, kot omenjeni prispevek v »Fotokroniki«.

Sporni komentar je, resda v nekoliko ironični obliki, opozoril na primer podjetja iz druge republike, ki je v Sloveniji postavilo reklamno tablo, namenjeno torej slovenskemu kupcu, v

kateri vabi v eno svojih prodajal v Ljubljani v jeziku, ki pa ni jezik tega kupca. Raje torej zapišemo pred možnostjo, da gre v tem primeru morda tudi za omalovažujoč odnos do nacionalnega jezika Varteksovih potencialnih kupcev in upajmo, da gre samo za izraz premajhnega spoštovanja potrošnika. Slo je za primer, prav tako bi lahko objavili, z enakim komentarjem, reklamne table katere od tujih firm ali, če že hočete, tudi reklamo slovenskega podjetja, ki bi v drugi republiki v kupcu tujem jeziku reklamirale svoje proizvode. Da, tudi temu bi rekli »čudo«, pa čeprav je to resda malce ponesrečen izraz za tak pojav.

Ne, tovariš Peulić, primer »Zveznega sekretariata za zunanje zadeve« nima prav ničesar opraviti z vašim kamnom spotike, saj gre tu za institucijo zvezne narave, ki mora že po zakonu poslovati v vseh jugoslovanskih jezikih. Če pa se vam le zdi, da med vašim in našim primerom vendarle obstaja kakšna paralela, potem ne vemo, kdo komu daje »hrano«...

Ne moremo zanikati, v naši sredini so žal nacionalistične sile še vedno prisotne in tudi žaljivi izrazi, ki jih omenjate, niso tako redki. Kljub temu pa smo prepričani (in to nam boste po ponovnem premisleku prav gotovo pritrdili tudi vi), da je bil naš napad na »čudo« v Mednem samo skromen prispevek k boju za popolno enakopravnost in razumevanje med našimi narodi.

Uredništvo

To nosi v srcu in ne pozabi!

KOLESA železne kače so enakomerno drsela po tračnicah proti jugu. Naša pot je bila usmerjena proti Beogradu in nato v središče ravnega Banata.

Vsako leto nekateri občinski zbori ZB Jugoslavije pripravijo ob prazniku 4. juliju srečanje borcev. Letos so se vse delegacije 18 občinskih odborov, ki so vključene v to organizacijo, zbrale na skupnem srečanju v Zrenjaninu.

To je bilo že sedmo čudovito praznovanje našega praznika, obujanje spominov na težke dni in hkrati podoživljanje uspehov in zmag. Hkrati pa je to tudi najboljša oblika utrjevanja vezi med vsemi jugoslovanskimi narodi.

V to že tradicionalno praznovanje se je vključil tudi občinski odbor ZB Ljubljana Šiška.

Naša delegacija je z drugimi udeleženci spoznavala težko preteklost Vojvodine, njihove ju-nake in akcije med NOB, njihov velik prispevek za zmago. Spoznali smo, kako globoko je revolucija zajela vsak košček naše drage deže-